ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **D. T. V.,** zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2016, č. j. 10 A 13/2016 – 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 8228 Kč k rukám Mgr. Marka Sedláka, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalovaný, jakožto stěžovatel, brojí kasační stížností proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Výrokem I. napadeného rozsudku uložil městský soud stěžovateli povinnost vydat ve lhůtě 60 dnů od právní moci napadeného rozsudku rozhodnutí o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty podané žalobcem dne 27. 8. 2015. Výrokem II. napadeného rozsudku rozhodl městský soud o náhradě nákladů řízení o žalobě.

Žalobce se žalobou podle § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhal uložení povinnosti stěžovateli k vydání rozhodnutí o žádosti žalobce o udělení zaměstnanecké karty [§ 42g odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)] do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval, že ze spisového materiálu vyplývá, že dne 27. 8. 2015 podal žalobce na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji na předepsaném tiskopisu žádost o udělení zaměstnanecké karty, a to jako přílohu své stížnosti na postup pracovníků zastupitelského úřadu. Dle městského soudu tedy žalobce dostál všem zákonným povinnostem stanoveným pro podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, neboť žádost podal osobně na zastupitelském úřadu ve státě, jehož je státním příslušníkem. Bylo však třeba posoudit, zda řízení o žádosti žalobce bylo zahájeno i přesto, že žalobce nebyl k podání žádosti řádně registrován v systému Visapoint a navíc ji nepodal v úředních hodinách k tomu stanovených. V tom městský soud odkázal na právní názor zaujatý v obdobné věci Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 282/2014 – 48, a uzavřel, že podáním žádosti o zaměstnaneckou kartu dne 27. 8. 2015 došlo k zahájení řízení o žádosti žalobce i přesto, že žalobce nebyl k podání žádosti registrován a podal ji v úředních hodinách určených zastupitelským úřadem k jiné úřední činnosti. Úkon zastupitelského úřadu, kterým byla žádost žalobci zaslána zpět, nebyl způsobilý již jednou zahájené řízení ukončit ani vyvolat jiné procesní následky.

Jako důvod podání kasační stížnosti označil stěžovatel výslovně důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel tedy vůči napadenému rozsudku namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem.

Dle stěžovatele městský soud pochybil, když kvalifikoval počínání žalobce při návštěvě Velvyslanectví České republiky v Hanoji jako řádné podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Formulářová žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty se dostala do dispozice uvedeného zastupitelského úřadu pouze jako příloha stížnosti žalobce na postup zaměstnanců úřadu, a to cestou převzetí těchto listin podatelnou úřadu. Přijetí žádosti však, jakožto úkon správního orgánu v obecném smyslu, může učinit úřad pouze prostřednictvím oprávněné osoby ve smyslu legislativní zkratky dle ustanovení § 15 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dle § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (ve znění účinném ke dni „podání žádosti“, tj. ve znění zákona č. 203/2015 Sb. se jednalo o ustanovení § 169 odst. 14 zákona č. 326/1999 Sb., pozn. NSS), musí být též žádost o zaměstnaneckou kartu podána žadatelem osobně. Podmínku osobního podání žádosti pak lze dle stěžovatele splnit jedině tak, že žádost je předána žadatelem takové osobě, která je oprávněna takovou žádostí disponovat za správní orgán (tedy oprávněné úřední osobě), a to v úředních hodinách (s ohledem na oprávnění zastupitelského úřadu dle § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Pokud by totiž měla být žádost předána jiné než oprávněné úřední osobě, jednalo by se o zaměstnance, který by nebyl oprávněn dle § 165a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců požadovat po osobě, která žádost podává, prokázání totožnosti za účelem ověření osobního podání žádosti žadatelem, protože by se nejednalo o oprávněnou úřední osobu, která by za zastupitelský úřad mohla provést úkon spočívající v ověření totožnosti osoby podatele s osobou v žádosti označené jakožto žadatel o vydání zaměstnanecké karty. Pokud by předání žádosti jiné než oprávněné úřední osobě (bez ztotožnění podatele) mělo být posouzeno jako řádné osobní podání žádosti žadatelem, stala by se tímto zákonná podmínka osobního podání žádosti žadatelem prakticky neověřitelnou.

V případě žalobce byla žádost o vydání zaměstnanecké karty předána podatelně zastupitelského úřadu, která je sice zřízena pro podávání písemností zastupitelskému úřadu, avšak pracovníci podatelny nejsou oprávněnými úředními osobami dle § 15 odst. 2 správního řádu, a tudíž nemohou za správní orgán provést úkon přijetí žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Pracovníci podatelny tedy nemohou v důsledku posledně uvedeného ani provést úkon ověření totožnosti osoby podávající žádost o vydání zaměstnanecké karty a její ztotožnění s osobou, jež je v žádosti samé jako žadatel označena. Na podání doručená na podatelnu je dle stěžovatele třeba pohlížet jako na podání doručená poštou. Takové podání pak nelze mít za podání učiněné žadatelem osobně, nesplňuje proto podmínku dle § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců a není proto způsobilé k vyvolání účinku zahájení správního řízení.

Pokud městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku argumentoval závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 282/2014 – 48, má stěžovatel za to, že ve věci žalobce jsou dány podstatné odlišnosti, jež pro tuto věc činí závěry odkazovaného rozsudku neupotřebitelnými. Konkrétně v nyní projednávané věci je stěžejní otázkou osobní podání žádosti, kdežto ve věci výše uvedené bylo osobní podání žádosti skutečností mezi stranami řízení nespornou.

Stěžovatel dále konstatuje svou vědomost stran ustáleného názoru správních soudů co do otázky registrace žadatelů o vydání zaměstnanecké karty prostřednictvím systému Visapoint, kterážto dle tohoto názoru není zákonnou podmínkou řádného podání žádosti. Považuje jej však za nesprávný, neboť má za to, že zákonnou oporu pro omezení přijímání žádostí obsahuje ustanovení § 170 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců, dle něhož *„[z]astupitelský úřad může stanovit povinnost předem si sjednat termín podání žádosti.“* Požadavek zastupitelského úřadu na registraci žadatelů v souvislosti s podáváním pobytových žádostí je dle stěžovatele legitimní vzhledem k velkému zájmu o podání žádostí o pobytové oprávnění u Zastupitelského úřadu v Hanoji. Bez registračního systému by stěží bylo lze organizovaně zajistit rovný přístup zájemců o podání žádosti o vydání pobytového oprávnění k osobám oprávněným k přijetí takovýchto žádostí.

Žalobce se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 14. 7. 2016, v němž uvedl, že obecná právní úprava podání žádosti je obsažena v ustanoveních § 37, § 44 a § 45 správního řádu, se specialitou § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců. Další podmínky podání žádosti, které dovozuje stěžovatel, přesahují dle žalobce tento zákonný rámec, a zasahují tak do ústavně zaručeného práva dle čl. 36 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Protože podmínka osobního podání žádosti dle § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců je restrikcí podmínek dle správního řádu, je třeba ji vykládat v souladu s ustanovením čl. 4 odst. 4 Listiny tak, že při tom musí být šetřena podstata a smysl základního práva domáhat se zákonem stanoveným postupem svého práva u jiného (než soudního) orgánu dle čl. 36 odst. 1 a 4 Listiny.

Žalobce ve svém vyjádření dále podotknul, že podání žádosti ve smyslu § 169 odst. 14 je jednostranným právním úkonem, a jako k takovému proto není třeba aktivního právního jednání na straně zastupitelského úřadu, které by bylo možné činit pouze skrze oprávněnou úřední osobu. Takovou podmínku osobního podání žádosti nelze ze

správního řádu ani ze zákona o pobytu cizinců dovodit. Oprávněné úřední osoby činí za správní orgán úkony v řízení až poté, kdy je řízení zahájeno, jak ostatně výslovně uvádí stěžovatelem citované ustanovení § 15 odst. 2 správního řádu. V případech řízení zahajovaných na žádost, tedy nikoli z moci úřední, je zahájení řízení plně v dispozici žadatele. Dle žalobce je však podstatné pouze to, zda se žádost dostane do dispozice správního orgánu, a to i tehdy, odmítne-li správní orgán žádost přijmout.

Pokud má stěžovatel za to, že žádost je podána jen tehdy, projeví-li žadatel vůli podat žádost před pracovníkem zastupitelského úřadu, který je k tomuto oprávněn podle vnitřních předpisů úřadu, pokládá toto žalobce za nepřípustnou restrikci, která přesahuje meze zákonného zmocnění. Takový případný interní normativní akt považuje stěžovatel za nepřípustný zásah do základního práva dle již zmíněného čl. 36 odst. 1 Listiny, neboť omezovat postup, kterým se žadatel domáhá svého práva, nelze prostřednictvím předpisu, jenž nemá formu zákona.

Ohledně stěžovatelem tvrzeného nedostatku řádnosti podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty v případě, kdy je žádost doručena prostřednictvím podatelny, žalobce namítá, že cizinci v České republice mohou své žádosti podávat osobně přímo na hlavní podatelně Ministerstva vnitra, na pracovištích ul. Nad Štolou 3 a Nám. Hrdinů 4 v Praze, jejíž pracovníci nejsou úředními osobami v řízeních o vydání povolení k pobytu. Žalobci proto není zřejmé, proč srovnatelný postup žalobce při návštěvě zastupitelského úřadu označuje stěžovatel za nezákonný. Žalobce k tomu dodává, že konzulární úsek Velvyslanectví České republiky v Hanoji nemá úřední hodiny, které by byly určené k podávání žádostí o pobyt bez registrace v systému Visapoint. Vzhledem k tomu, že podle zákona i podle judikatury Nejvyššího správního soudu není registrace v systému Visapoint povinou podmínkou k podání žádosti a k zahájení řízení, musí mít možnost podat svoji žádost o pobyt i žadatelé, kteří registraci nemají. Dle žalobce tak mohou učinit v úředních hodinách zastupitelského úřadu na recepci, jež slouží též k přijímání podání. Pokud má úřad pochybnosti o totožnosti podatele, nic mu nebrání v dodatečném předvolání žadatele za účelem ověření jeho totožnosti. Právě takto ostatně zastupitelský úřad postupoval poté, kdy mu městský soud výrokem napadeného rozsudku uložil povinnost vydat rozhodnutí o žalobcově žádosti. Žalobce přitom poznamenává, že se dne 30. 5. 2016 k výzvě zastupitelského úřadu dostavil k ověření totožnosti, zaplatil správní poplatek a nechal si sejmout otisky prstů, pročež o osobním podání jeho žádosti nemůže již nadále být pochyb a kasační stížnost je proto nyní bezpředmětná.

Ke stěžovatelově argumentaci pro zákonnou oporu podmíněnosti řádného podání žádosti předchozí registrací v sytému Visapoint s odkazem na ustanovení § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců žalobce konstatuje, že uvedené zákonné ustanovení je systematicky řazeno k odchylkám od ustanovení správního řádu v případech žádostí o udělení dlouhodobých víz, nikoli žádostí o dlouhodobý či trvalý pobyt (ty jsou upraveny § 169 téhož zákona). Přesto nelze nezmínit, že při naprosté většině pokusů o registraci v systému Visapoint reaguje systém bez dalšího sdělením, že volné termíny nejsou k dispozici, aniž by bylo osobě pokoušející se o registraci umožněno zaregistrovat se alespoň v době do 30 dnů od pokusu o registraci.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením přípustnosti kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že stížnost směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského (zde městského) soudu ve věci správního soudnictví, stěžovatel se jejím prostřednictvím domáhá zrušení napadeného rozhodnutí z alespoň jednoho z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a stížnost jako celek není nepřípustná dle § 104 téhož zákona, shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost přípustnou. Dále je vhodné uvést, že kasační stížnost byla podána včas, stěžovatel je osvobozen od soudních poplatků dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, a v souladu s ustanovením § 105 odst. 2 s. ř. s. za něj jedná jeho pověřený zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním. Poněvadž kasační stížnost je přípustná a podmínky řízení jsou splněny, přistoupil Nejvyšší správní soud k posouzení důvodnosti kasační stížnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předně podotýká, že *„[z]ákaz uvádět v řízení o kasační stížnosti nové právní důvody, které nebyly uplatněny v řízení před krajským soudem (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), dopadá pouze na takového stěžovatele, který byl v řízení před krajským soudem žalobcem. Žalovaný správní orgán, který podává kasační stížnost, může argumentovat jakýmikoli právními důvody, a to bez ohledu na to, jakou procesní obranu uplatnil ve vyjádření k žalobě a zda takové vyjádření vůbec podal“* (citováno dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008 – 104, dostupného na www.nssoud.cz).

Městský soud v napadeném rozsudku vyšel zcela správně z úvahy, dle níž je pro posouzení důvodnosti žaloby nezbytné nejprve zodpovědět otázku, zda vůbec bylo zahájeno řízení ve věci žalobcovy žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Ve výsledku zodpovězení této otázky se přitom odůvodnění městského soudu rozchází se stěžovatelem vzneseno kasační námitkou.

Dle městského soudu došlo k zahájení řízení o žalobcově žádosti, neboť tento podal dne 27. 8. 2015 osobně žádost o vydání zaměstnanecké karty na předepsaném tiskopise příslušnému zastupitelskému úřadu. Poznatek, že žádost byla stěžovatelem podána osobně, získal městský soud zjevně z obsahu kopie přípisu Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 23. 10. 2015, č. j. 1697/2015 – HANOI-I, kterým byla ve smyslu § 175 odst. 6 správního řádu vyřízena stěžovatelova stížnost stran postupu pracovníků velvyslanectví spočívajícího v odmítnutí přijetí jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty. V tomto přípise se mj. uvádí, že se žalobce dne 27. 8. 2015 v odpoledních hodinách dostavil na velvyslanectví za účelem podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty. V uvedené písemnosti se dále uvádí, že se žalobce na velvyslanectví dostavil v čase, který je vyhrazen pro jiné úřední úkony, než je podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Mezi žalobcem a stěžovatelem přitom není sporné, že stěžovatelova žádost o vydání zaměstnanecké karty se do dispozice zastupitelského úřadu dostala jakožto listinná příloha žalobcovy stížnosti na postup pracovníků zastupitelského úřadu.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že již na základě těchto zjištění obstojí závěr krajského soudu stran naplnění podmínky osobního podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Za srovnatelných podmínek ostatně Nejvyšší správní soud ve svém

rozsudku ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Azs 85/2016 – 22, judikoval, že *„[j]e nerozhodné, že velvyslanectví nejprve odmítlo žádost převzít a že následně žalobce podal žádost formálně jako přílohu své stížnosti na předcházející postup velvyslanectví. Podstatné je, že žádost byla v souladu s § 70 odst. 1* (v nynější věci § 42 odst. 5) *zákona o pobytu cizinců podána na úředním tiskopise a dostala se do dispozice příslušného zastupitelského úřadu - velvyslanectví.*" Městský soud v napadeném rozsudku správně odkázal též na totožný závěr dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 282/2014 – 48.

Nejvyšší správní soud si uvědomuje, že se stěžovatel svou argumentací ohledně nutnosti podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty toliko oprávněné úřední osobě zastupitelského úřadu ve smyslu § 15 odst. 2 správního řádu v důsledku vrací k podmínce předchozí registrace žadatele v systému Visapoint, neboť bez takovéto registrace není žadateli k oprávněné úřední osobě umožněn přístup. Nejvyšší správní soud však již ve výše uvedeném rozsudku ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 282/2014 – 48, dovodil, že *„[p]okud jde o stěžovatelem namítanou nezbytnou registraci v systému Visapoint, tato není podle Nejvyššího správního soudu podmínkou pro zahájení příslušného správního řízení. Tento systém funguje na principu elektronických úředních hodin a plní pouze funkci organizační. Registrace v tomto systému tudíž není zákonnou podmínkou pro zahájení řízení.*" Nadto je třeba ztotožnit se s žalobcem ohledně jeho vyjádření, dle kterého je (byť i osobní) podání žádosti jednostranným právním úkonem, přičemž až v jeho důsledku může dojít k zahájení takového správního řízení, ve kterém provádějí úkony správního orgánu pověřené úřední osoby. Pokud stěžovatel argumentoval nemožností identifikace osoby podatele konkrétní žádosti, není-li žádost podávána oprávněné úřední osobě ve smyslu § 15 odst. 2 správního řádu, nelze mu v tomto přisvědčit, neboť v nyní posuzované věci není sporné, že se stěžovatel k zastupitelskému úřadu osobně dostavil. Přesto lze podotknout, že oprávnění pracovníků (nikoli jen oprávněných úředních osob) zastupitelského úřadu požadovat prokázání totožnosti podatele vyplývá již z povinnosti žadatele podat žádost osobně, neboť se jedná o logický protipól uvedené povinnosti žadatele. Rozhodně tedy nelze důvodně tvrdit, že by nebylo lze ověřit totožnost podatele, pakliže se tento podatel fyzicky dostavil k zastupitelskému úřadu a případné výzvě k prokázání své totožnosti by se se vší pravděpodobností nebránil.

Pokud stěžovatel konstatuje svou vědomost o ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu ohledně podmínky předchozí registrace žadatelů o pobytová povolení v systému Visapoint, avšak vyjadřuje s jejími závěry nesouhlas, neboť dle jeho názoru lze zákonnost uvedeného registračního systému dovodit z oprávnění zastupitelského úřadu dle § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nemůže se s ním Nejvyšší správní soud ztotožnit. Nehledě na systematické zařazení ustanovení § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je totiž třeba zdůraznit, že dle tohoto ustanovení musí být v případě stanovení povinnosti sjednat si předem termín podání žádosti zajištěno, aby bylo cizinci umožněno podání žádosti nejpozději do třiceti dnů ode dne, kdy o stanovení termínu požádal. Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho rozhodovací činnosti známo, že nastavení systému Visapoint žadatelům nezaručuje sjednání termínu podání žádosti, ale obvykle toliko informuje, že v okamžiku pokusu o registraci nebyly žádné termíny pro podání žádosti volné. Je přitom zřejmé, že v případě zastupitelských úřadů ve státech s vyšším zájmem cizinců o získání povolení k pobytu na území České republiky tak může docházet k situacím, kdy termín k podání žádosti nelze sjednat i po dobu značně přesahující 30 dnů, natožpak aby případně

sjednaný termín do takovéto lhůty spadal. Nejvyšší správní soud tedy ani ve světle stěžovatelovy kasační argumentace neshledal svůj dříve zaujatý názor stran vlivu nedostatku registrace žadatele o povolení k pobytu v systému Visapoint k podání žádosti o udělení pobytového povolení nesprávným.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že žádná ze vznesených kasačních námitek není důvodná. Vzhledem k tomu, že neshledal naplnění podmínek pro zrušení napadeného rozsudku z důvodů dle § 109 odst. 4 s. ř. s., je namístě kasační stížnost zamítnout (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

Nad rámec nezbytného odůvodnění kasační stížnosti pak Nejvyšší správní soud považuje za vhodné uvést, že řízení o kasační stížnosti stěžovatele nelze považovat za bezpředmětné z toho důvodu, že stěžovateli již uplynula lhůta, kterou mu výrokem napadeného rozsudku městský soud stanovil k rozhodnutí o žalobcově žádosti. Předmětem kasační stížnosti je přezkum zákonnosti pravomocného rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Je proto zásadně věcí stěžovatele, zda bude na rozhodnutí o kasační stížnosti trvat, či zda kasační stížnost vezme zpět. Nejvyšší správní soud není oprávněn řízení o kasační stížnosti zastavit, případě kasační stížnost odmítnout, pouze z toho důvodu, že ani v případě zrušení napadeného soudního rozhodnutí nemůže dojít ke zrušení jeho faktických účinků (zde vykonání uložené povinnosti vydat rozhodnutí o žalobcově žádosti), neboť takové oprávnění soudní řád správní nezakotvuje a nelze je dovodit z žádného jeho ustanovení. Je tedy třeba respektovat dispoziční povahu řízení o kasační stížnosti, a v souladu s tím předpokládat, že stěžovatel má na přezkumu napadeného rozsudku i nadále zájem, nevyužil-li svého práva vzít kasační stížnost zpět ani poté, kdy Nejvyšší správní soud nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek (zde usnesením ze dne 23. 6. 2016, č. j. 2 Azs 128/2016 – 40).

Konstatoval-li stěžovatel, že požadavek zastupitelského úřadu na registraci žadatelů v souvislosti s podáváním pobytových žádostí je legitimní vzhledem k velkému zájmu o podání žádostí o pobytové oprávnění u Velvyslanectví České republiky v Hanoji, lze mu jistě přisvědčit v tom, že za zastupitelské úřady mají fakticky omezenou kapacitu pro přijímání žádostí cizinců o povolení k pobytu. Zároveň je ale nezbytné dbát ústavně zaručeného práva každého (tedy i cizinců) na přístup i k jinému než soudnímu orgánu ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod („*Každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva...*“). Je proto nezbytné, aby případné podrobnosti a podmínky realizace uvedeného práva byly stanoveny, s ohledem na navazující ustanovení čl. 36 odst. 4 Listiny, zákonem - nikoli pouze představami stěžovatele či zastupitelského úřadu o tom, jaká restriktivní opatření v tomto směru jsou legitimní a jaká nikoli. S ohledem na princip dělby moci náleží takové úvahy a zejména realizace procesu jejich vtělení do textu zákona Parlamentu (čl. 15 odst. 1 Ústavy České republiky).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud na základě ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů, které v tomto řízení účelně vynaložil. Naopak toto právo svědčí žalobci, jakožto procesně úspěšnému účastníku řízení o kasační stížnosti. Náklady, jež žalobce účelně v řízení o kasační stížnosti vynaložil, sestávají z odměny advokáta ve výši 6200 Kč za dva

úkony právní služby – vyjádření ke kasační stížnosti a vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku, podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, při tarifní hodnotě jednoho úkonu ve výši 3100 Kč dle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. K této částce je třeba připočíst za každý úkon právní služby náhradu hotových výdajů v paušální výši 300 Kč, tedy celkem 600 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, je odměna dále navýšena o částku odpovídající této dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená dle citovaného zákona, činí 1428 Kč. Celkem tedy žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti náleží částka ve výši 8228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. srpna 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu